

Máma si rovněž sedne ke stolu a zapálí si cigaretu. Lenka na ni upře prosebný zrak, takže si vynutí taky jednu.

„Co dávají v televizi?“ zajímá Lenku, ačkoli je jasné, že tam nic mimořádně zábavného nepoběží. Marcela Lenčinu dotazu přesto rozumí; právě jí začalo osobní volno, když uspala Leničku. Chtěla by si ho užít, co nejvíc to půjde, ale moc možností nemá. Aby chodila ven někam na víno nebo tancovat, je nemyslitelné, je vdaná a má malé dítě. Navíc by ani neměla s kým, předčasné těhotenství ji připravilo o kamarádky. Ty nastoupily po maturitě do nemocniční praxe a mají už úplně jiné zájmy, jak zjistila hned na prvním pomaturitním srazu. Doma se toho taky moc zažít nedá, pokud tady není teta Květa, je to celkem stereotypní nuda. Takže televize je jediná šance na důstojnou zábavu pro mimořádné chvíle, kdy se nemusí starat o uřvané batole.

„Co by dávali – je středa, takže *Kriminální ústřednu* a pak *Křeslo pro hosta*,“ krčí máma rameny. Ona by byla spokojená i tady v kuchyni. Dala by si ještě pár cigaret, prolisovala časopisy *Žena a móda* a *Kino*. A vůbec by jí nevadilo, že je zná skoro nazpaměť, protože si je prohlíží každý večer a ony tak často nevycházejí. Je ráda, že po celodenní šichtě sedí.

„Tak snad tam bude dneska někdo zajímavěj,“ zadoufá Lenka a zvedne se, aby se přesunula do obýváku. Třeba Miro Žbirka, napadne Marcelu. Ten tam ještě nebyl. Začne do sebe rychle ládovat jídlo, aby nic nepropásla.

„Ty jsi tedy vyhládlá! Je tam toho ještě spoustu na přidání,“ potěší mámu. Marcela byla vždycky štíhlá, ale v poslední době začíná být v jejích očích až moc šlachovitá. Musí na ni dohlížet, aby pořádně jedla.

„Už nechci, jsem úplně přecpaná,“ brání se mladší dcera nášupu a odnese talíř do dřezu. Rychle ho umyje a zamíří za sestrou a tátou do obýváku. Lenka sedí rozvalená na gauči,

Marcela si hupne vedle ní, křesla patří rodičům. Tak to bylo vždycky. Pokud je s nimi i Vít, sedí Marcela radši na zemi, než se s nimi tísnit na pohovce. Ale dnes tu není a naštěstí ještě dlouho nebude, takže se může pěkně zabořit do čalounění a oddat se televizní zábavě. I kdyby Meky dnes do toho *Křesla pro hosta* neusedl, je to docela přitažlivý způsob trávení večera, než půjde spát.

Máma stihne přijít dřív, než obývak opanovala znělka doprovázející jízdu auta Veřejné bezpečnosti na obrazovce. Uniformovaný policista pak s pohledem upřeným na diváky hlasem bez emocí pronáší výzvu ke spolupráci:

„Vážení spoluobčané, Veřejná bezpečnost se na vás obrací se žádostí o pomoc při objasnění závažného trestného činu vraždy, ke kterému došlo v noci z neděle na pondělí 8. dubna v Praze 4, v oblasti ulic Novodvorská, Vavřenova a Vrbova. Jeho obětí se stala mladá žena, jejíž identita je známa. Veřejná bezpečnost vyzývá všechny, kteří se v daný čas pohybovali v okolí, případně viděli podezřelou osobu nebo skupinu osob, aby neprodleně poskytli informace na linku VB 158 nebo na nejbližší služebně VB. Jakákoli informace, která pomůže objasnit tento závažný případ, může být klíčová. Děkujeme za vaši pomoc.“

„No jo, velké sídliště! Tam to v noci vůbec není bezpečný. Ještěže jsme dostali byt tady,“ spokojeně komentuje táta zprávu.

„V noci to tady taky není úplně bez rizika,“ oponuje máma. „Zapomněl jsi, že minulý měsíc vykradli trafikku?“

„To je trochu rozdíl, vykrást trafikku a zabít ženskou,“ nenechá se zviklat hlava rodiny.

„Kdybys načapal ty zloděje, třeba by ti taky ublížili, abys proti nim nesvědčil. A nevíš, co za tím zločinem na Novodvorské je. Třeba ta ženská viděla, co neměla.“